No. 2767 Woensdag 5 Augustus 1936 53ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling

Redactie: Pastorie San Mateo, Tel. 413
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Drukker: B. L. Bogaers

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels fl. 0.50

De duistere Middeleeuwen.

We hebben enige tijd geleden in ons blad een verdediging moeten opnemen tegen de onjuiste opvatting omtrent de Middeleeuwen, welke in sommige kringen onuitroeibaar schijnt.

We deden dit toen met een citaat van den bekenden Nederlandsen historicus Prof. Brugmans.

In Nederland is er de laatste tijd weer heel wat over de middeleeuwen geschreven naar aanleiding van het bekrompen en domme rectorale betoog, bij gelegenheid van het driehonderd jarig bestaan van de Utrechtse Universiteit.

De Utrechtse Rector Magnificus Prof. Dr. C. W. Vollgraff, geen historicus maar een hoogleraar in 't Grieks, hield daar een rede, die mede in verband met de aanwezigheid van H. M. de Koningin en de Aartsbisschop van Utrecht niet anders dan grof genoemd kan worden. En in dit wetenschappelijk auditorium ook dom.

Allereerst sprak deze hoogleraar, als woordvoerder van de hoogleraren en studenten dus ook namens de Kath. hoogleraren en Kath. studenten van „de hervorming, wier zonen wij zijn."

Dat was grof en onjuist, want deze uitdrukking kon alleen betekenen, dat voor deze hoogleraar, de niet-protestanten niet mee tellen. Die waren voor hem slechts ijle lucht.

De domheid kreeg haar beurt in dit professorale betoog, toen hij beweerde, dat: „met de hervorming in de geschiedenis der mensheid het rijk van de geest begon, die het ware en eeuwig zijnde zoekt." M.a.w. dus, de 15 eeuwen geschiedenis vóór de hervorming tellen in de geschiedenis der mensheid niet mee.

En ook de Kath. kerk bezit niet de geest die het ware en eeuwige van de mens zoekt.

Niet alleen in de Kath. pers maar ook daarbuiten heeft deze rede tegenspraak uitgelokt, ofschoon ook hier de liberale pers zich op een enkele uitzondering na van een kleine benepen kant liet zien en hoogstens tot een erkenning kon komen, dat deze rede op deze plaats niet tactisch was. Alsof de historische blunder hier begaan, ook op deze plaats niet veel ernstiger was.

Het meest vernietigende oordeel over deze rede is wel geveld door de antirev. Standaard, die deze rede als onwetenschappelijk en beschamend voor de Utrechtse Universiteit afwees, omdat zij de indruk kon wekken, dat de wetenschap aan deze hogeschool niet 18 karaats was.

Inderdaad is het onbegrijpelijk dat een hoogleraar, in het jaar 1936, in een wetenschappelijk milieu nog met het domme praatje durfde aankomen van de duistere middeleeuwen.

In het bijzonder mag dit bevreemden van deze hoogleraar, die in Groningen nog altijd een enigszins beruchte reputatie heeft, vanwege het feit, dat hij in de dagen, dat hij daar hoogleraar was in de Griekse taal en letterkunde en tevens voor het eerst een meisjes-studente in zijn college aantrof, weigerde college te geven, met het grove argument, dat hij voor vrouwen en lafaards geen college gaf en liever dan zijn tijd besteedde aan de vrijwillige landstorm.

Een leraar met zulke bekrompen opvattingen, is toch wel de laatste om aan de middeleeuwen te verwijten dat zij een tijdperk van geestelijke duisternis waren, waarin eindelijk de hervorming licht heeft gebracht.

Het is wel heel jammer geweest, dat Prof. Vollgraff, toen hij de Groningse collegezaal verliet vanwege de aanwezigheid van een meisjes-studente, naar de schietbanen gegaan is van de vrijwillige landstorm, inplaats van college te gaan lopen bij zijn toenmaligen collega prof. Reitsma, hoogleraar in de kerkgeschiedenis aan de Groningse Universiteit. Hij had dan wellicht iets geleerd van de kerkgeschiedenis en hij zou nu zich zelf en nog meer de Utrechtse Universiteit voor een beschamende blunder hebben behoed.

Want hoe wetenschappelijk ver de heer Vollgraff er te Utrecht naast was, leert ons de niet-katholieke Groningse hoogleraar Reitsma in z'n bekend standaardwerk „De geschiedenis van de Nederl. Hervorming en de Ned. Hervormde Kerk". In zijn inleiding tot dit werk schrijft prof. Reitsma o.m. het volgende:

Het getuigt van eenzijdigheid, wanneer men de middeleeuwen houdt voor een „duister" tijdperk in de geschiedenis der mensheid en der volken. Eveneens is het een onrecht de heersende kerk af te schilderen als een synagoge van de Satan of antichrist, haar geschiedenis voor te stellen als een periode van jammerlijke verbastering zonder oog of waardering te hebben voor het merkwaardig proces van ontwikkeling, dat de Christenheid in die lange reeks van eeuwen doorlopen heeft.

Geheel ten onrechte wordt de reden van een voorgewend verval van het Christendom toegeschreven aan de omstandigheid, dat het Rooms Katholicisme de kerk der middeleeuwen was. Kennis en onderzoek van dit belangwekkend tijdvak leren juist het tegendeel. Die kerk met haar hoogst eigenaardige vormen was de draagster van innige zeer opgewekte vroomheid en grote deugd, zelfs waar zij een menigte oudheidense denkwijzen en gebruiken liet voortbestaan onder christelijk deksel.

Of is er geen fris en krachtig leven in deze kerk, die de statigheid van haar eredienst wist te verbinden met de verheven stijl van het gothiek gebouw? Die het Christelijk ideaal van wereldbeheersende macht uitdrukte in de concrete vorm van het Pausdom? Die voor het innige gemoedsleven de mystiek; voor de overmoedige geestdrift van haar ontwakend denkende de stoute en fijne wendingen der scholastieke godgeleerdheid in het aanzijn riep? Die alle poësie van haar tedere, reine liefde in Mariaverering; haar zin tot verheffing boven de ijdelheid en zonde der woeste zinnelijke en onbevredigende wereld in het kloosterleven; haar religieus gevoel in de aangrijpende harmonie van kerklied en orgeltonen heeft weten uit te drukken?

Zulk een kerk was uitnemend geschikt voor de behoefte van het toenmaals levende geslacht en zij heeft in al die eeuwen inderdaad onberekenbare diensten gedaan tot verzachting van barbaarse zeden. Tot opwekking van godsdienstig leven en denken. Tot beschaving van het gevoel en ontwikkeling van de geest.

Deze woorden van prof. Reitsma zijn eigenlijk reeds een afdoend démenti voor de dwaze beweringen, welke prof. Vollgraff op het Utrechtse Academiefeest ten beste gaf.

Wie de geschiedenis van de Kath. Kerk kent, ook in de middeleeuwen, weet, dat de kerk de geestelijke vrijheid altijd heeft hoog gehouden. Niet, dat zij aan de dwaling dezelfde rechten gaf als aan de waarheid, niet dat zij straffeloos de **Haar door Christus toevertrouwde schat van** geloofswaarden liet ondermijnen. Evenzeer als de Staat in onze tijd nog revolutionnaire propaganda belet en niemand haar deswege verwijt, dat zij de geestelijke vrijheid onderdrukt, zo heeft ook de Kerk haar geestelijk gezag en de door haar beleden geloofswaarheden verdedigd en verspreid. Maar nooit heeft de Kerk de door haar beleden waarheden opgedrongen en steeds heeft zij zich verzet, wanneer iemand door uitoefening van dwang, ongelovigen voor de Kerk trachtte te winnen.

De vierde Kerkvergadering van Toledo, een Concilie, dat groot gezag heeft in de Kerk, beval nadrukkelijk, dat niemand mag gedwongen worden, tot de Kerk toe te treden en dit alleen geschieden mag uit vrije wil en vrije overtuiging.

Trouwens als prof. Vollgraff wil beweren, dat in Nederland eerst met de Hervorming de vrijheid van de geest hoogtij vierde, dan sla hij er prof. Fruin eens op na: „Tien jaren uit de tachtig-jarige oorlog" en dan leest hij daar op blz. 287, dat deze niet-katholieke historicus en Leidse hoogleraar gewaagt hoe in Nederland, dat altijd het land der klassieke vrijheid was geweest, na de hervorming, de onverdraagzaamheid van de ketters onderling hoogtij vierde. Hij vertelt ons van jammerklachten van personen, die op de ergerlijkste wijze vervolgd en mishandeld werden, omdat zij een bepaald geloofspunt van een ketterse groep niet accepteren wilden.

En dan verzucht Fruin: „Deze Nederlanders hadden inderdaad recht met bittere spot te vragen, of dit de gewetensvrijheid was, waarvoor Nederland immers, zoals het heette, de wapens tegen Spanje had opgevat."

De heer Volgraff leze overigens eens het bovengenoemde werk van prof. Reitsma en hij zal daarin herhaaldelijk passages aantreffen van felle onderlinge twisten tussen de verschillende ketterse groepen, die na de hervorming waren ontstaan en die elkander bevochten hebben op de meest afschuwelijke wijze en van geen gewetensvrijheid wilden weten.

De prot. geschiedschrijver Menzel constateert dan ook, dat de geestesvrijheid onder het protestanisme en de onverdraagzaamheid onder deze aanhangers veel geringer was dan tijdens de kath. overheersing ooit het geval was geweest.

Wij zouden op deze wijze door kunnen gaan, om aan te tonen, hoe buitensporig de vergissing was van de Utrechtse rector magnificus.

Wij willen het echter hierbij laten.

Dit is in elk geval zeker, het licht der historie behoeven wij katholieken allerminst te schuwen. En wie hier niet wil volstaan met bakerpraatjes, maar tot de werkelijke feiten durft af de dalen, zal moeten erkennen, dat de Kath. Kerk van de eerste tijden af over de wereld heeft geschenen als een helder geestelijk licht, dat nooit verduisterd is, ook al zijn er natuurlijk in die eeuwen wel eens dingen door personen en lichamen gebeurd, die iedere katholiek betreurt, maar die nooit het verwijt kunnen motiveren, dat zij de geestelijke vrijheid heeft onderdrukt.

Het vraagstuk der Duitse Koloniën.

Een der laatste berichten van de vorige week, was de mededeling van **Duitsland** en Italië, dat ze bereid zijn aan de conferentie der Locarno-mogendheden deel te nemen.

Wat daar een der hoofdpunten der bespreking zijn zal, is door Hitler zelf **reeds bekend gemaakt,** toen hij op 7 Maart l.l. aan de kanselarijen der landen, die het Locarnoverdrag ondertekenden bekend maakte, dat hij tot de besprekingen bereid was op voorwaarde dat onderhandelingen zouden worden geopend, om „het vraagstuk op te helderen van de gelijkheid van rechten in zake koloniën."

Zulks was geenszins te verwonderen, want de onvermoeide campagne gevoerd voor de terugkeer tot het Reich van zijn vroeger overzeese bezittingen, is iedereen bekend. Dat de kwestie openlijk gesteld is voor de kanselarijen, bewijst dat de regering van Berlijn, nadat ze eerst de financiële, en daarna de militaire clausulen van het verdrag van Versailles verworpen heeft, thans ook van plan is zich van de koloniale clausulen los te maken.

Wat is er van de Duitse kolonies geworden?

Het verdrag van Versailles (artikel 119) had van de Duitse regering geëist, dat ze ten gunste van de geallieerden afstand zou doen van al haar rechten en titels op haar overzeese bezittingen, — maar hetzelfde verdrag heeft aan de naties-erfgenamen niet de onvermengde en algehele eigendom van die gebieden overgemaakt.

Immers, artikel 22 en 23 van het pakt verklaren, dat de Staten, aan wie die kolonies werden toegekend, slechts „gevolmachtigde" landen zijn. Zij zijn de voogden van volkeren, die nog niet in staat zijn om zichzelf te besturen, maar zij hebben een „heilige beschavingszending" te vervullen, en hun voogdijschap oefenen ze uit in naam van de Volkenbond, aan wie ze jaarlijks rekenschap moeten afleggen.

De mandaat-mogendheden.

De verdeling van de Duitse bezittingen tussen de mandaat-landen is, na de oorlog, het voorwerp geweest van moeizame onderhandelingen. Zeggen we enkel dat erf-staten Frankrijk, het Britse Rijk (Engeland, Unie van Zuid-Afrika, Australië, Nieuw-Zeeland), België en Japan zijn. Aan Frankrijk werden toegekend twee derde ongeveer van Togo en vier vijfde van Kameroen: 52.000 vierkante kilometers, met 740.000 inwoners voor het eerste gebied; 43.000 vierkante kilometers, met 2.770.000 inwoners voor het tweede. **Behalve de** gedeelten van die twee kolonies, die niet onder Frans mandaat zijn gesteld, beheert Engeland het vroegere Duits Oost-Afrika, dat nu Tanganyika heet. 't Is een uitgestrekt gebied met 995.000 vierkante kilometers oppervlakte, met een bevolking van vijf millioen inwoners.

Nochtans, en tengevolge van een Anglo-Belgisch akkoord, werden twee provincies van Duits Oost-Afrika, n.l. Ruanda en Urundi, geplaatst onder mandaat van België. Zij grenzen aan Belgisch Kongo en tellen bij de vier millioen inwoners.

De Zuid-Afrikaanse Unie heeft de zending ontvangen, Duits Zuid-Afrika, of Namaland te administreren, dat 385.000 vierkante kilometers groot is en voor hoofdstad Windhoek heeft.

Onder mandaat van Australië werd gesteld, dat deel van Nieuw-Guinea, waar Duitsland vaste voet had gekregen (Keizer Wilhelm-land), de Bismarck-archipel en de vroegere Salomons-eilanden (Bongainville en Buka).

Nieuw-Zeeland beheert de Samoa-eilanden, die in 1899 aan Duitsland waren toegekend Savaü, Upohu enz.).

Japan oefent zijn mandaat uit over de gewezen Duitse eilanden, gelegen in de Stille Oceaan ten noorde van de Evenaar, n.l. de Carolinen-, de Marshall- en de Marianen-eilanden.

Mandaat „B" en mandaat „C".

Die verschillende gebieden genieten niet allemaal het zelfde juridisch statuut; sommige staan onder mandaat „B", andere onder mandaat „C".

Tot de eerste groep horen Togo, Kameroen en Tanganyika; het mandaat-

HERDENKING VAN JEANNE D'ARC. In Parijs is de verjaardag van de dood van de Franse heldin plechtig gevierd. De optocht passeert de Madeleine kerk.

Het Kapersnest.

door Joseph Conrad.

(Nadruk verboden).

33)

„Kom mee! Dadelijk maken ze de poort open en komen met stokken op ons af."

Er waren geen voetstappen merkbaar, alleen een geluidloos zweven van twee schaduwen en een stem, die uit de verte riep:

„Wee, wee, wee de verrader."

Castro's waarschuwing zou niet nodig geweest zijn om mij de bedoeling hiervan te doen begrijpen. O'Brien deed zijn macht gelden en de rusteloze ijdelheid van die Manuel had mij doen inzien, hoe de zaak precies werd aangepakt.

Een hijgend geluid deed mij mijn hoofd omdraaien. Pater Antonio stond in de deuropening zijn voorhoofd af te drogen. Ofschoon een zwaar man, liep hij geruisloos. Enige tijd voor zijn zwarte romp met schuivende beweging nader kwam, hoorde je echter langs de donkere galerijen zijn hijgende ademstoten. Hij had de uitwendige kalmte van dikke mensen, een natuurlijke ongekunsteldheid in zijn houding, die vermakelijk en aantrekkelijk was en in zijn eenvoud was iets slims.Nu, hij moest wel heel veel takt en beleid hebben aangewend, om O'Brien's pogen, hem uit zijn ambt van zielzorger der familie weg te krijgen, te hebben kunnen afslaan.

Hij voelde veel voor Carlos, zijn geliefde penitent, voor Seraphina, die hij gedoopt had en onderwezen in de geheimenissen van de godsdienst en hij liet zich dikwijls de opmerking ontvallen, dat zijn doorluchtige geestelijke zoon, Don Balthasar, na een stormachtig leven, waarvan de mensen maar al te veel wisten, een staat had verkregen van oprecht kinderlijke en godvrezende onschuld — ongetwijfeld een teken van de vergiffenis des Hemels voor zijn afdwaling. Hij eindigde altoos met op de grond te staren en hartgrondig te zuchten.

Die avond kwam hij stilzwijgend binnen en na de deur zorgvuldig gesloten te hebben, nam hij zijn gewone plaats in op een houten leustoel.

„Hoe was Don Carlos, toen u weg ging, Eerwaarde?" vroeg ik.

„Heel min", zei hij. „De ziekte grijpt verschrikkelijk en verwoestend om zich heen en mijn ambt — ik ben het zien van menselijke ellende gewend, maar —." Hij sloeg de handen voor het gelaat; een oprechte ontroering overmeesterde hem. Daarna riep hij uit, zijn gelaat vrijmakend om mij te zien: „Hij is verloren, Don Juan."

„Ja, ik vrees, dat we hem zullen verliezen, eerwaarde", zeide ik, verbaasd door zijn gedrag... Het leek onbegrijpelijk dat hij al die tijd nog in twijfel had verkeerd.

Ik keek hem aan, en vroeg mij af, wat het moest betekenen, want hij zat daar handenwringend, als in de grootste ontsteltenis.

„Wij denken allemaal over dat arme kind, — Don Juan, stel u voor, al die rijkdom, gewijd aan de oneerlijke bedoelingen van die man... Haar geluk opgeofferd."

„Dat kan ik me niet voorstellen — dat wil ik niet", onderbrak zo heftig, dat hij sussend zijn beide handen ophief.

„Ik bemerk uw ontroering, mijn zoon," zeide hij. Ik moet er op dat ogenblik zo bleek als de dood uitgezien hebben.

„Tenslotte," zei hij naief opziend, is het de taak van ons priesters zielen te redden. Het is een plechtige tijd als de dood nadert. De zaken dezer wereld behoren opzij gezet te worden... Maar het is zeker Gods bedoeling niet, dat de levenden worden overgelaten aan de ongenade der bozen."

Droefheid kwam over zijn gelaat, over zijn ogen; iedereen scheen in slaap. Hij riep al zijn krachten bijeen. „Mijn zoon", riep hij eensklaps op besliste toon, „ik roep u op mij in dit nachtelijk uur te volgen naar het ziekbed van Don Carlos. Ik, nederig priesters, doe op u een beroep hem een gerustheid te brengen, die mijn hulp hem niet vermag te geven. Zijn tijd is nog maar kort."

Ik stond op, ontsteld door zijn plechtige toon door iets van een verborgen betekenis in zijn woorden.

„Ligt hij op sterven", riep ik.

„Hij moet zijn gedachten van de aarde losmaken; en als er geen andere weg is."

„Wat weg? Wat wordt er van mij verwacht?"

„Mijn zoon, uw ontroering heb ik immers bemerkt. Wij, die aangesteld zijn om 's mensen zwakheden te leren kennen, onderscheiden ook spoedig de tekenen der innigste gevoelens... Ik moet u zeggen, dat mijn geliefde dochter in Christus, Señorita Seraphina Riego nu vertoeft bij Don Carlos, praktisch het hoofd der familie, sinds zijne excellentie Don Balthsar verkeert in een toestand van, laat ik zeggen, kinderlijke onnozelheid."

„Wat bedoelt u, pater?" stamelde ik.

„Zij wacht op u, zij, met Don Carlos", sprak hij, mij aanziende. En daar zijn plechtigheid mij scheen beroofd te hebben van het vermogen om te lopen, voegde hij er met zijn gewone eenvoud aan toe: „Wel, mijn zoon, zij is, mag ik zeggen, niet geheel onverschillig tegenover uw persoon."

Ik had niet schielijker in de stoel kunnen vallen, wanneer de goede pater een pistool op mijn borst had afgeschoten. Hij ging heen; en opspringend zag ik een jongeman in zwart fluweel met witte kant, van de grote, zonder lijst in de muur gezette spiegel uit mij aanstaren, als een Spaanse geestverschijning, — met mijn eigen Engels gezicht.

Toen ik de kamer uitsnelde, was de maan gedaald beneden de rand van het dak en lag de gehele binnenplaats van Casa Riego zwart onder de sterren, met enkel een gele lichtschijn, van de lamp onder het poortgewelf, vallend op de trappen. De gestalte van de priester was uit het gezicht verdwenen en een verwijderd geklop op een deur scheen, vermengd met mijn voetstappen, deel uit te maken van het bonzen van mijn hart. Beneden riep een stem aan de poort: „Wie gaat daar?" Maar ik rende door. Twee stralen lichten brandden voor Carlos' deur aan het eind van de lange gang en twee van Seraphina's kamerjuffers deinsden terug van de grote mahoniehouten panelen, toen ik naderde.

Ik hield stil of ik een indringer was: van al de personen in de ziekenkamer, bewoog geen enkele het hoofd. De stilte der kaarsen, der dingen, der lucht, scheen te zijn overgegaan in Seraphina's gelaat. Zij stond in strakke houding onder de zware opgeslagen gordijnen en zag er zeer Spaans en romantisch uit in haar korte zwarte costuumrok, en een zwarte kanten shawl, om hoofd, schouders en armen geslagen en tot het middel afhangend.

Wordt vervolgd.

(Verschenen in boekvorm bij de N.V. Het Nederlandse Boekhuis te Tilburg en verkrijgbaar in iedere boekhandel).

land is verplicht er de gewetens- en de godsdienstvrijheid te eerbiedigen; het mag er geen vestigingswerken, geen militaire of zee-basissen oprichten, of aan de inboorlingen een militaire opleiding verschaffen. Alle Staten die leden zijn van de Volkenbond, moeten er de tol- en economische gelijkheid genieten; wapen-, slaven- of alcohol-handel zijn er verboden.

Zuid-West-Afrika echter, dat onder mandaat C werd geplaatst, wordt beschouwd als een integrerend deel van de Zuid-Afrikaanse Unie en, onder voorbehoud der waarborgen in het belang der inboorlingen, zijn er de wetten van de Unie toepasselijk. Omdat het zo vlak bij het mandaat-land ligt, is Namaland onder dit regiem gesteld.

Dit is ook het geval — en ditmaal om hun veraf zijn elk beschavingsdichtheid — met Nieuw-Guinea en met de eilanden van de Stille Oceaan, die integrerende delen zijn geworden van Australië, van Nieuw-Zeeland of van Japan.

Een afzonderlijke melding moet worden gemaakt van de beruchte „eendenbek", d.w.z. van de twee toegangen tot de Oebangi en de Kongo, die Frankrijk aan Duitsland moest afstaan in 1911 daags na Agadir. Volgens artikel 125 van het verdrag van Versailles, zijn die gebieden, 278.000 vierkante kilometers groot, in volle eigendom aan Frankrijk teruggeven; zij maken thans deel uit van Frans Equatoriaal Afrika.

De Duitse koloniale propaganda.

De door het Reich op 7 Maart l.l. geformuleerde vraag van opening van onderhandelingen is het logisch gevolg van een onophoudelijke campagne sinds meer dan 15 jaar gevoerd tegen de koloniale clausulen van het „Diktat" van 1919. Goebbels verklaarde in Januari l.l.: „De dag zal komen waarop wij van de wereld eveneens kolonies zullen moeten eisen... De andere zwemmen in overvloed en wij zijn arme stakkers; iedereen moet toegeven, dat kolonies ons noodzakelijk zijn." Als nijverheidsland heeft Duitsland kolonies nodig, die hem de grondstoffen moeten leveren die het zelf niet bezit; en met zijn zeer grote bevolkingsdichtheid, heeft het gebieden nodig om zijn overbevolking te kunnen exporteren. Het is overigens in het belang der Europese naties — 't is weer Goebbels die het zegt — aan Duitsland kolonies toe te staan: als men een stoomketel te sterk comprimeert, loopt men gevaar hem te doen springen.

Bij de politieke argumenten komen nog felle kritieken tegen de kolonisatie-methoden van de mandaat-landen, wat wel vreemd aandoet vanwege een land, waar de Joden er erger aan toe zijn, dat de Negers van welke Kafferstam ook.

De mening van Engeland.

Bij die door Duitsland gevoerde campagne tot terugkeer van zijn vroegere gebieden, kon Engeland niet onverschillig blijven. In Londen heeft men zich met deze kwestie beziggehouden, maar het vraagstuk werd er onmiddellijk van uit ander hoekpunt bekeken. Geen enkele verstandige Engelsman heeft ooit de teruggave van Tanganyika voorgesteld; en volgens inlichtingen uit Kaapstad of Canberra, zullen ook de Zuid-Afrikaners zich met alle mogelijke middelen verzetten tegen de teruggave van Namaland, en denken de Australiërs er helemaal niet aan Nieuw-Guinea af te staan.

De Britten zijn van mening dat het veeleer een economische, dan een politieke kwestie is. Van belang is, niet het nominaal bezit van een gebied, maar de mogelijkheid zich vrijelijk de opbrengsten van de bodem of ondergrond te verschaffen. Wat dus moet verwezenlijkt worden is een rechtvaardige verdeling van de grondstoffen tussen de verschillende naties in verhouding met hun noodwendigheden.

De kwestie werd in het Lagerhuis behandeld. Krachtig gesteund door Lloyd George, vroeg Lansbury, de ex-leader der travaillisten, de dringende bijeenroeping van een conferentie, die de economische factoren", oorzaak van de huidige gespannen toestand, zou bestuderen en b.v. de „noodzakelijkheid van toegang tot de grondstoffen en markten en de gemakkelijkheid van uitwijking".

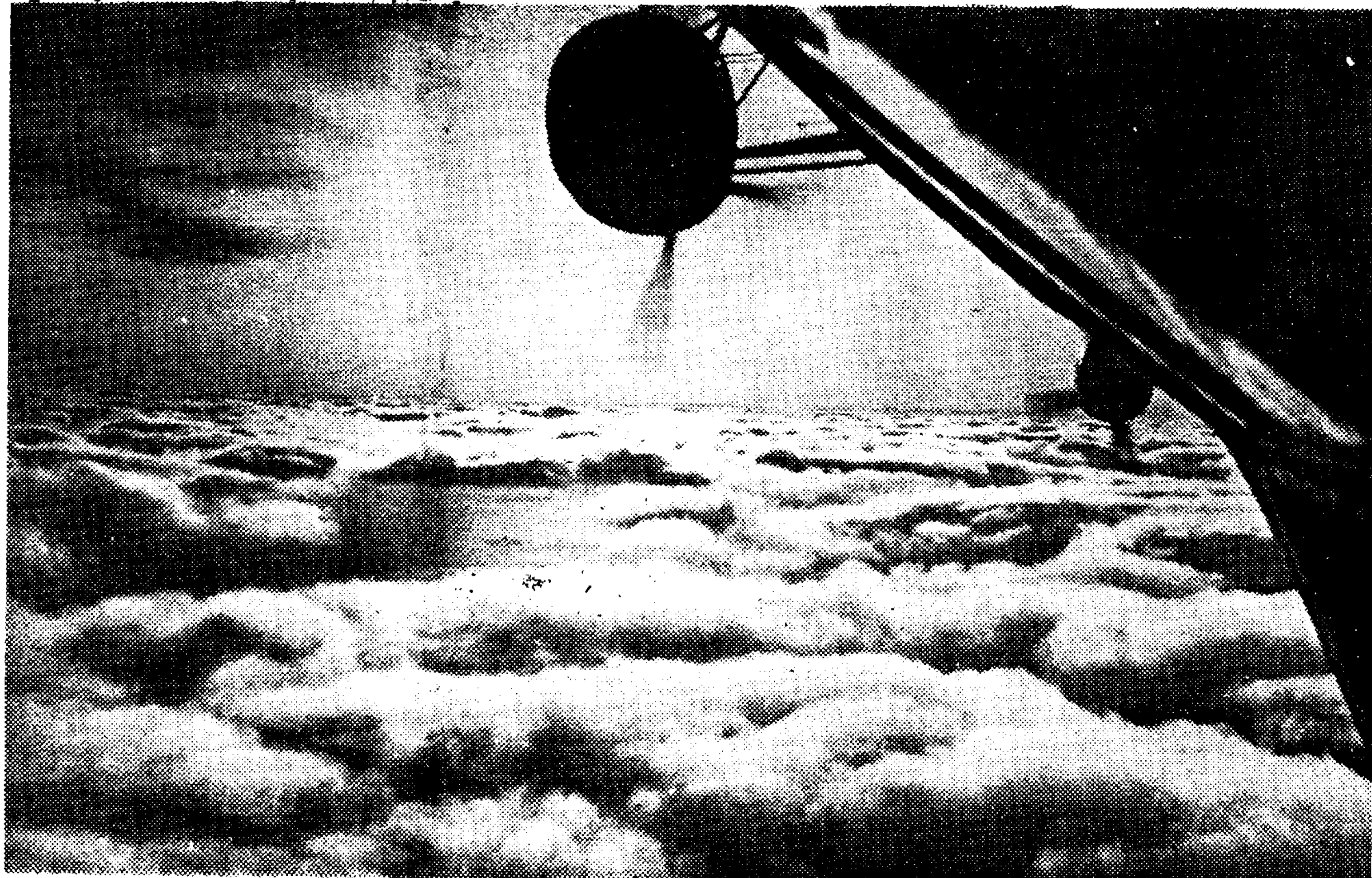
De motie van Lansbury werd tenslotte verworpen, maar de debatten waren in heel het land met geestdriftige belangstelling gevolgd. De tussenkomst van Lloyd George, die o.m. verklaarde: „Ik ben er niet voor te vinden, gebieden van het Britse Rijk af te staan, maar ik zeg in alle ernst dat, volgens het Verdrag van Versailles, ons geen gebieden geschonken zijn als Britse bezittingen, maar dat die gegeven zijn aan de Volkenbond", had een met moeite te bedaren beroering verwekt. En toen hij er bij voegde dat, volgens hem, kleine landen als België, Portugal of Holland, al te veel bevoordeeld zijn geworden met betrekking tot Duitsland of Italië, ging de beroering over tot Brussel, Lissabon en Den Haag. De „Daily Telegraph" schreef onlangs dat een conferentie, die voor doel zou hebben 't koloniaal vraagstuk in zijn geheel te hernemen, veel meer kans zou hebben een oorlog te bespoedigen, dan wel de vrede te verstevigen. Dit is, schijnt het, de algemene mening in Engeland waar, ten overvloede, niet alleen de imperialisten, maar ook de man van de straat er nooi aan gedacht hebben ook maar het minste stukje gebied af te staan.

Het Franse standpunt.

De moeilijkheden en de gevaren, die thans het eenvoudig onderzoek, in een conferentie, van de verdeling der grondstoffen zou meebrengen en, a fortiori, de studie, in zijn geheel van het koloniale vraagstuk, hebben ook de aandacht van Frankrijk getrokken. Maar wie, zegt men daar, zou aan die conferentie moeten deelnemen? Zouden de Verenigde Staten, grote leveraars van grondstoffen, er naartoe komen, en de Sovjets? Zou men er zich enkel op het economisch standpunt kunnen houden? Zou men geen verlangens wakker roepen, die men absoluut niet instaat is te bevredigen? Zou men geen vrije loop geven aan gevaarlijke wederopeisingen?

Het ogenblik, meent men er, is in elk geval zeer slecht gekozen, niet alleen om reden van de internationale gespannen toestand, maar ook ten gevolge van de steeds grotere restricties in de vrije circulatie van geldwaarden of koopwaren.

De a.s. conferentie wordt dus door de steeds grotere restricties in de vrije cir- Koloniale landen vooral, met veel belangstelling tegemoet gezien.

BOVEN DE GOLVEN. Een mooie foto genomen vanuit het beroemde luchtschip „Hindenburg", terwijl het op weg was naar Amerika.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

Enkele weken geleden schreven we, hoe de antithese in Europa zich meer en meer gaat vormen in de richting anti- of pro-Bolsjewisme.

De opstand in Spanje wijst weer in die richting. Na de eerste berichten, dat het rode Frankrijk de regering hielp, hebben we de vorige week berichten gehad, dat Italiaanse vliegmachines die vermoedelijk op weg naar Spanje waren om de rebellen te helpen in Frans Marokko een noodlanding hebben moeten maken. Het schijnt nu, dat het 21 vliegmachines geweest zijn, waarvan er drie zijn verongelukt en 18 naar de kampen der rebellen zijn doorgevlogen om deze te steunen tegen de rode regering. Het is wel niet te bewijzen dat deze machines iets met de Italiaanse regering te maken hebben, die dit zelfs officieel ontkent, maar dergelijke politieke dementis weet de wereld dan ook wel op haar werkelijke waarde te schatten. In alle geval heeft Parijs, dat op 1 Aug. des morgens een telegram stuurde aan de Middellandse zee-mogendheden om een overeenkomst te sluiten om noch aan de Spaanse regering, noch aan de rebellen oorlogsmateriaal te sturen, dit telegrafisch bericht weer ingetrokken en 's middags deelde het mede, dat het zich de vrijheid veroorloofde toch de Spaanse regering van wapenen te voorzien. Het schijnt ook dat uit Frankrijk anarchisten en socialisten en socialisten naar Spanje zijn getrokken voor het verlenen van percialisten naar Spanje zijn getrokken voor het van persoonlijke hulp aan de regering; ook hebben de Franse fascisten getracht de grens over te steken, maar dit is hun door de Franse regering verhinderd.

Met de revolutie zelf gaat de overwinning naar de richting van de fascisten. Guadarrama wat de sleutel schijnt van Madrid en waarom in de eerste dagen reeds geweldig is gevochten, is thans in de handen van de rebellen, die daarmee op 30 K.M. van de hoofdstad zijn verwijderd. Niet zonder veel bloedvergieten is deze overwinning behaald. Men spreekt van 800 doden en gewonden.

Het is trouwens toch verschrikkelijk wat er vernield en verwoest wordt bij deze revolutie, waarvan bovendien het einde nog niet is te voorzien en verwacht kan worden dat de strijd eenvoudig gaat op leven of dood.

In de plaatsen waar de revolutie nog niet heeft gezegevierd heerst het communisme; de grote fabrieken van Philips, Ford en de Kunstzijde industrie alsmede de automobiel fabrieken zijn geconfisceerd en genationaliseerd. Toch zegt een bericht dat de rode vlaggen langzamerhand verdwijnen en weer door de Spaanse vervangen worden. We geloven echter er een bewijs in te kunnen zien dat de regering thans zuiver communistisch is geworden.

Te midden van de Olympische spelen die Zaterdag in Berlijn zijn begonnen kunnen de Duitse diplomaten zich aan de studie zetten voor de a.s. conferentie der Locarnomogendheden die in October gehouden worden en waarop ook Duitsland en Italie zullen verschijnen. Duitsland vermoedelijk met het voorstel om zijn koloniën weer terug te krijgen.

In **PALESTINA** hebben de opstandige Arabieren de grote Irak-olieleiding vernield en de uitstromende olie in brand gestoken. Een bewijs wel dat Engeland daar nog de grootste waakzaamheid moet in acht nemen.

CURAÇAO.

De nieuwe postzegels.

1 Augustus kreeg Curaçao nieuwe postzegels. De zegels in waarde van 6 cts. en daarboven waren bekend, omdat Suriname dezelfde zegels heeft, behalve dan het verschil in opschrift, dat voor daar Suriname, en voor hier Curaçao is.

Maar voor de zegels van lagere waarde, heeft Suriname een fijn artistiek zegeltje met in heldere kleuren een wit 16e eeuws scheepje: vermoedelijk bedoeld als het wapen van Suriname. Voor Curaçao kon dit dus niet gebruikt worden en daarom heeft de post voor Curaçao andere zegels doen ontwerpen, die zelfs een eerste jaarstekenleerling onwaardig zouden zijn.

We willen hopen, dat deze wanstaltige producten spoedig uit de verkoop zullen verdwijnen.

Verkoop Plantages.

Van de Winkel agencies — Dept Real Estate — ontvingen we mededeling, dat een groot aantal plantages hier uit de hand zullen verkocht worden, voor ongehoord lage prijzen.

Het zijn op de eerste plaats de eigendommen van Gener, Santo Matute Gomez, de plantages Groot-Davelaar (17 H.A. en Suikertuintje (4,5 H.A.).

Verder de plantage Brakke Pooti abao (38 H.A.) van Mr. F. W. P. Winkel aan de weg naar Caracasbaai en de plantage Montaña van Salima Hnos en nog andere grote plantages.

De gevaren van de weg.

Met het huidige drukke auto-verkeer zullen ongelukken wel onvermijdelijk zijn. Maar toch gebeuren hier nog steeds veel te veel ongelukken, die wel te vermijden waren of waarbij althans zware schuld treft van de zijde van de chauffeur, heel dikwijls onder invloed van sterke drank.

Tegen de dagen als eerste Communie en Vormen wordt door politie en doktoren dan ook steeds de verwachting uitgesproken, dat er wel weer wat komen zal!

Toch moeten we niet vergeten, dat Paus Pius X indertijd voor deze dagen heeft gewild, dat alle feestelijkheden achterwege zouden blijven: en zich te buiten gaan aan sterke drank kan vanzelfsprekend nooit een reden hebben.

Zaterdag en Zondag kon de politie dan ook weer de nodige ongelukken boeken.

Het ergst is wel het ongeluk op de weg naar Santa Rosa, waar twee bussen elkander raakten, dat ze tenslotte 40 meter van elkaar lagen.

Een arbeider van de C.P.I.M. wonende op Montagne, en huisvader, werd het slachtoffer.

Hij kreeg een slag op zijn arm, dat in de elleboog een wond ontstond ten grootte van een vuist, zodat alle zenuwen en beenderen bloot kwamen en braken.

Aan de zwaar bloedende man werd eerste hulp verleend door Dr. Feher, die het bloed stuitte en overbrenging naar het hospitaal nodig oordeelde. Daar moest Dr. Hugenholtz de arm die bovenden geïnfecteerd bleek, amputeren, zodat deze onschuldige man heel zijn leven invalide blijven zal, tengevolge van een onverantwoordelijke chauffeur.

Verder kwamen Zaterdagavond bij Paloe Blancoe 2 trucks in botsing, met ernstige beschadiging van de voertuigen en 1 gewonde.

Op de Belvedèrestraat sloeg een watertruck, bestuurd door een chauffeur, wiens rijbewijs was ingetrokken over de kop.

En bij Marchena werd een voetganger aangereden, die daarbij de arm brak.

Het schijnt dat de zwaarte der straffen nog niet preventief genoeg werkt, de gevaren van de weg zijn nog veel te groot.

De West-Indische Gids.

Het Juli—Aug.-nummer van dit tijdschrift bevat de volgende artikelen:

Op de oceaan voor en na Columbus (met een oplossing van het raadsel van Antilia), door C. H. de Goeje.

Nog enige Papiamentse spreekwoorden. door dr. ir. P. Cohen Henriquez en dr. D. C. Hesseling.

Staatkundige geschiedenis van Curaçao (De Curaçaose begroting voor 1936), door mr. B. de Gaay Fortman.

West-Indië en de bericht nos. 1—100 van de afdeling Handelsmuseum van het Koloniaal instituut, door ir. W. Spoon.

In de Boekbespreking worden behandeld:

Hoeveel rechtsstelsels? door C. R. Biswamitre en de Economische toestand van Suriname. Verslag uitgebracht door de Kamer van koophandel en fabrieken te Paramaribo 1935; door W. R. Menkman. Bibliographie, door F. Oudschans Dentz.

Voor dit gebiedsdeel bijzonder interessant is het artikel van Mr. B. de Gaay Fortman, waarin niet alleen de Curaçao begroting 1936 wordt besproken, maar ook de nieuwe wet op de staatsinrichting voor Curaçao. En aan het slot van zijn artikel schrijft hij:

„Curaçao gaat een nieuwe toekomst „tegen. Aan de uitvoering van het re„geringsreglement zal vóór de invoering „nog wel een en ander gedaan moeten „worden.

„En dan zal Curaçao zijn eerste Ko„loniale Staten voor $^{2}/_{3}$ moeten gaan „kiezen.

„Is het nodig, dat daarbij de politiek „in optima forma haar intrede doet in „de Curacaosche samenleving?

„Het schijnt zo, ofschoon de geschie„denis daar is, om te bewijzen dat tot „nu Curaçao daarvoor geen vruchtbare „bodem geweest is. En wel niemand zal „beweren, dat zonder wat men partij„politiek noemt een volk niet gelukkig „kan zijn. Ondanks de les van het verle„den zijn weer pogingen gedaan tot de „oprichting van partijformaties naar Ne„derlandsch model...

„Met belangstelling zullen velen af„wachten wat er van dat alles worden „zal".

Examens.

Bij het afnemen van het examen Machineschrijven door de Bond St. Genesius slaagden de volgende leerlingen van het St. Antoniusgesticht te Pietermaai:

Rosa Bello, Alma v/h Kruys, Anna Ossenkopp, Sybel Salzedo, Gloria Verzeizen, Nora de Marchena, Olive Schotborgh, Agnes de Sola, Lena v/d Weyde.

19.24—20.24 uur Curaçaotijd.

Via P.C.J. Golflengte 31.28

Zondag 2 Augustus.

K
K R O
O

Wereldprogramma.

1. Gramofoonmuziek.
2. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
3. Van en Voor de Missiepost.
4. Gramofoonmuziek.
5. „Vlieger-opleiding in Nederland".
6. Vaderlandse Kroniek.

Koloniale Uitzending van de K.R.O.
Via P. H. I. op Golflengte 25.57 M.
Van 9—10 uur Curaçaotijd.

1. Mars.
2. De Film in Nederland, door A. van Domburg.
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Vaderlandse Kroniek.

Veertig uren gebed op San Mateo.

Wegens de restauratie en schildering der kerk en de vernieuwing van het altaar moest het veertiguren-gebed in de Kerk van de H. Familie enige weken worden uitgesteld.

Donderdagavond a.s. zal het veertigurengebed in deze kerk worden geopend en duren tot Zondag a.s. Voor verdere regeling verwijzen we naar het program in dit blad.

In dank ontvangen.

Van de K.N.S.M. en de firma Maduro de schepenlijst dezer agentschappen over de maand Augustus.

De Juni-aflevering van Apostolatus Maris.

Hou en Trouw.

Het Augustus-nummer van Hou en Trouw is een feestnummer geworden ter ere van Fr. Radulphus, die 15 Augustus zijn gouden feest viert.

Naast het portret van de Jubilaris, heeft de inspecteur van het onderwijs in Curaçao „een fijne brief" geschreven over het verdienstelijke werk van Fr. Radulphus: S. F. schrijft de verdere bijzonderheden daarvan.

Een mooi nummer!

ARUBA.

De armengelden op Aruba.

In het publicatieblad No. 74 is een nieuwe instructie verschenen betreffende de armengelden op Aruba, welke bestaan in stortingen wegens voltrekken van huwelijken aan huis, vrijwillige giften bij huwelijk en schatgelden.

De nieuwe instructie bevat maatregelen omtrent het beheer en de afrekening dezer gelden. De oude instructie die daarmee vervalt, was van het jaar 1824.

Nieuw Postkantoor op St. Nicolaas.

Volgens publicatieblad No. 75 zal op 16 Augustus a.s. het nieuwe hulppostkantoor op St. Nicolaas worden geopend.

NEDERLAND.

Dr. COLIJN OVER DE VERKIEZINGEN VAN 1937.

Strijd zal gelijken op die van 1905.

Een paar weken geleden is in Amsterdam een anti-revolutionaire landdag gehouden. Onder de sprekers, die daar optraden, behoorde ook de minister-president dr. H. Colijn, die een woord van opwekking sprak tot de mobilisatie voor de verkiezingsstrijd die te wachten staat. Die strijd, zei spreker, zal fel worden.

Voortekenen hebben zich reeds vertoond. Hij zal gelijken op die van 1905. Hij zal fel zijn, omdat we in zo'n wonderlijke tijd leven, omdat we in een revolutionnaire tijd leven. Dat betekent niet dat er bloed vloeit, maar dat er op elk terrein diep ingrijpende veranderingen plaats hebben.

In de eerste plaats op staatkundig terrein. Het constitutioneel parlementair stelsel was de hoeksteen van regeringen en wat is er, vroeg spr., na enkele jaren van over gebleven. Hoeveel is er al niet gevallen op dat gebied en hoeveel wankelt er niet. De komende verkiezing zal hier in Nederland ook beslissen over de vraag, welk regeringsysteem zal kunnen worden gehandhaafd. We moeten klaar voor ogen houden wat goed is voor land en volk.

Bovendien zijn er nog de moeilijkheden van het economisch leven. We hebben getracht ons zo goed mogelijk bij de omgeving aan te passen. Elke dag wordt het echter openbaar, dat wij niet op die weg kunnen doorgaan. De boeien, waarin het bedrijfsleven is geklonken, zullen worden geslaakt. Ook dit zal een van de punten worden in de strijd en wanneer spr. dan denkt aan de geestelijke verwarring dan wordt het hem bang te moede.

We zullen kleur moeten bekennen te midden van het vele, dat wankelt.

En dan kwam spr. tot de vraag welke houding de anti-rev. partij daartegenover moet aannemen. De eerste eis waar men aan zal hebben te beantwoorden wordt uitgedrukt in het woord: rust.

Onbewogenheid te midden van getier, gevaar, verwildering. Er gaat bijna geen week voorbij of er verschijnt een boek, er gaat bijna geen dag voorbij of er verschijnt een blad, waarin betoogd wordt hoe we moeten komen uit de verwarring. Daarom zeide spr.: rust in de zin van onbewogenheid. Terwijl alles om ons roept om actie, roep ik u toe: rust!

Naast de rust is toch nog ook iets anders nodig, zo vervolgde spr., en wel buitengewone krachtsinspanning. We moeten brengen aan het Nederlandse volk, wat nodig is. Het gaat dan in hoofdzaak om de Nederlandse staatszekerheid, de fundamenten van het economisch leven, om behoud van een vrij geestelijk leven en het keren van de omwentelingsgezindheid, die hoe langer hoe meer op de volken van Europa beslag legt. Spr. besloot met een opwekking om, vasthoudend aan de beginselen, met waardigheid de strijd te voeren.

EEN REDACTEUR VAN HET VOLK OVER HET LEVEN DER TRAPPISTEN.

De Paters Trappisten in het klooster te Zundert ondervonden erge overlast van ongure elementen van de z.z. Rucphense heide.

Deze overlast was aanleiding voor een redacteur van Het Volk het klooster eens te bezoeken.

Over zijn ervaringen vertelt hij de volgende bijzonderheden:

Een indrukwekkende rust hangt rond dit eenzame gebouw. Zware regenwolken trekken er overheen; goudgerande nevelkrochten stapelen zich op aan de wester kimme.

Op het land staat een monnik, rijzig in zijn bruine pij, de spade in de hand. Hij groet zwijgend en gaat door met zijn akker-arbeid.

De bel klinkt hel door de serene stilte. Het is alles zo onwezenlijk, zo niet van deze tijd. Het lijkt of de eeuwen hier zijn blijven stilstaan.

In de hoge poort gaat een klein deurtje open en de broeder-portier vraagt, wat het doel van mijn komst is.

Ja, of ik dan maar even wil wachten, want de Vesperdienst zal juist beginnen.

Daar galmt al — oneindig zuiver — het avondklokje en over de binnenplaats ruisen vaag de geluiden van het gebed.

Dan weer stilte...

Dan komt in witte kledij, de gekruiste armen in de wijde mouwen verstopt, een pater door de tuin, recht voor zich uit kijkend, met forse, gelijkmatige stap.

„Het geval is niet zo ernstig", zegt hij glimlachend, als ik hem mijn bedoeling heb verteld.

„Er komen hier iedere dag mensen uit de buurt om eten vragen en dat geven wij hun ook met liefde. Ze krijgen hetzelfde voedsel als de broeders, eenvoudig, vegetarische kost. Zeker vijftig maaltijden per dag verstrekken we op deze manier.

Hoe leven de Trappisten?

„Kunt u me over uw kloosterregels misschien iets naders meedelen?" vroeg de redacteur. Nadat de pater hem verteld had wat het ondankbare gepeupel had vernield.

De pater glimlacht en zegt: „Natuurlijk, maar kom dan even binnen, dan schenk ik er u een goed glas bier bij in en u steekt er een sigaar bij op!"

Ik ben lichtelijk verbouwereerd van die hartelijkheid, vooral omdat deze invitatie komt van een Trappister pater, die — naar ik meende — een volkomen ascetisch leven leiden.

Hij geeft me vuur en zegt: „Vraagt u maar, wat u weten wil..."

„In de eerste plaats verwondert me dit bier. Zijn dergelijke genotmiddelen in uw orde geoorloofd?"

„Wel zeker! Alleen gebruiken wij in deze crisistijd vrijwillig nagenoeg geen bier, omdat we de kosten van ons levensonderhoud omlaag willen brengen. Maar tot voor kort dronk iedereen in het klooster een liter bier per dag.

Onze klooster-regel verzet zich heus niet tegen het gebruik van genotmiddelen. Ik weet wel, dat in de buitenwereld dit praatje gaat, maar de mensen zeggen zoveel. U kunt horen, dat wij ons eigen graf graven en een doodskop in onze cel hebben en elkaar moeten groeten met „memento mori" (gedenk te sterven"), maar dat is allemaal onzin.

U moet de Trappistenkloosters zien als de letterlijke toepassing van de Benedictijnse leer. Hier wonen de zuiver middeleeuwse, agrarische monniken.

Inderdaad heerst hier ascetisme. Wij nuttigen het stoffelijke slechts voor zover het ons geestelijk heil dient. Alles wat verstrooit en onze concentratie op de ideale beleving van het evangelie zou vermindering, laten de Trappisten na.

Daarom gebruiken wij ook geen vlees, daar dit zinneprikkelend werkt. Het leven van de Heilige Bernardus, de stichter van het Cistersiënser of Trappistenklooster, is ons hoge voorbeeld.

Dit betekent volstrek niet, dat wij het goede der aarde versmaden. Onze tuinen leveren aardbeien, druiven, perziken en die gebruiken wij met graagte. Zij staan ons geestelijk ideaal allerminst in de weg.

In volkomen isolement vormen wij hier een oer-christelijke communistische gemeenschap. Twee en zestig man zijn wij sterk. U vindt er een baron Van Voorst tot Voorst naast een gewone arbeidersjongen aan het wieden. Alle onderscheid is vervallen."

„Waarom heeft uw orde geen aanraking met de buitenwereld? Laat u op die manier niet uw licht onder een korenmaat schijnen?"

„Ach neen. Het zou mij zeer ver voeren u dit te verklaren en ik vrees, dat een niet-katholiek er toch vreemd tegenover blijft staan. Laat ik u alleen zeggen, dat wij geloven in de gemeenschap der Heiligen, waaronder wij alle gelovigen, alle „sancti" verstaan. Al onze daden, ook al merkt de buitenwereld daar niets van, komen de geestelijke gemeenschap ten goede. Wanneer ik bid, help ik daarmee bijvoorbeeld mijn broer, die als missionaris in Brits-Indië voor een bovenmenselijk zware taak staat.

Ons goede voorbeeld, ons uitsluitend leven voor het geloof, werkt verheffend op de gehele katholieke wereld. Het is bekend, dat hier in zuiver-christelijke broederlijkheid wordt geleefd. Onze stomme kloostermuren worden op deze wijze een luide predicatie!"

De lezer zal misschien denken, dat hier een geloofsfanaticus, een geestesvervoerde aan het woord is, zo voegt de socialistische en Joodse redacteur hier aan toe. Maar dan vervolgt hij:

Maar hoe gezond en gewoon-menselijk deze Trappistenpater zich gedraagt, moge blijken:

Wanneer hij zegt, dat het zo mooi is, dat een professor in de wijsbegeerte net als een boerenarbeider inspannend land-

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten".

De bekende Franse vlieger Bleriot, die het eerst over het Kannal vloog is overleden op 64 jarige leeftijd.

Volgens berichten uit Gibraltar zijn de Spaanse fascisten voorzien van Italiaanse trimotoren.

De bevelhebber van het Duitse eskader te Ceuta bracht een bezoek aan de hoofden der revolutie aldaar.

In Rusland zullen alle vakverenigingen maandelijks een half procent afstaan voor de stem aan de Spaanse regering.

In het Spaanse Gezantschap te Mexico werd een bom geworpen, waardoor de gezant en zijn familie werd gedood.

Parijs zond een nota aan Italië van non-interventie in de Spaanse revolutie.

Zie voor verder nieuws AIGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

UIT NEDERLAND.

Er zijn te Den Haag besprekingen gaande tussen Philips, de Hollandse kunstzijde industrie en de Nederlandse regering, betreffende het zenden van een schip naar Spanje om de Nederlandse employees aan boord te nemen. De regering zou het schip dan officiëel zenden, terwijl de beide maatschappijen dan in de kosten zullen bijdragen.

Het s.s. Juno van de K.N.S.M., dat te Valencia van Gibraltar arriveerde, ontving opdracht om het eiland Ibiza, een der eilanden van de Pityusen aan te doen en Nederlanders zowel als buitenlanders die het eiland willen verlaten, naar Genua te vervoeren, daar alle verbindingen met de buitenwereld verbroken zijn. De Ajax, het vrachtschip dat door de regering ter beschikking van de consul aldaar gesteld is, zal, zodra dit mogelijk blijkt, via Barcelona naar Marseille vertrekken.

De Nederlandse regering maakte te Den Haag door middel van een rekest de kwestie bij het internationale hof van Justitie aanhangig betreffende de aanleg van waterwerken in België, ten behoeve van het nieuwe Albert-kanaal, daar de plannen die thans bestaan niet in overeenstemming zijn volgens het Nederlandse standpunt met het tractaat van 12 Mei 1863, betreffende de wateronttrekking aan de Maas. Als Nederlandse regeringsagent zal professor B. M. Telders optreden.

Aan het gehele nog in dienst zijnde personeel van de Kon. Hollandse Lloyd te Amsterdam is met ingang van 31 Augustus ontslag aangezegd. In de ontslagbrief wordt verklaard dat een der regeringsvoorwaarden voor verdere financiële steun van de nationale scheepvaartverbinding met Zuid Amerika was, dat de huidige organisatie vervangen zou worden door een andere en dat na het ontslag het bedrijf voortgezet zou worden met het personeel, tot de nieuwe organisatie tot stand zou zijn gekomen, die waarschijnlijk een gedeelte van het oude personeel zal aannemen, echter niet het scheepvaarttechnische personeel, daar het technische gedeelte verzorgd zal worden door de K.N.S.M.

Het kantoorpersoneel zal evenmin weer aangenomen worden. Tevens zal men gebruik maken van de emplacementen van de K.N.S.M. en zullen voorlopig 6 vrachtschepen in de vaart blijven. De nieuwe organisatie is thans vrijwel gevormd. De nieuwe lijn zal zich uitsluitend bezig houden met het vervoer van vracht op Zuid Amerika en de K.N.S.M. met Mueller en Co. worden aandeelhouders.

Volgens de Telegraaf is thans het voortbestaan van de glasfabriek te Leerdam verzekerd, daar een financiële overeenkomst met een groep onder leiding van Van Rossum gesloten werd.

Naar uit Berlijn wordt vernomen, heeft de Nederlandse deelnemer Saarloos gedurende de training een verwonding opgelopen, zodat hij voorlopig rust moet nemen. Rie Mastenbroek, Stam en de schoonspringer Haasmann oefenen thans onder leiding van Mevrouw Braun die verzekerde dat alles goed ging.

De uitslagen van de Zaterdag gehouden tenniswedstrijden voor professionals te Noordwijk waren Ramilon-Waasdorp 6-2, 6-2, 6-4. Cochet Hemnes 6—2, 6—3, 6—4.

De Koninklijke Shell groep te Amsterdam droeg de Nederlandse scheepsbouwmaatschappij op een nieuw motortankschip van 4000 ton te bouwen.

Betreffende het Internationale Schaaktournooi te Zandvoort dat Zondag eindigde, werd nader bericht dat de wedstrijdleiding Euwe de prijs toekende voor de fraaiste wedstrijd. De volledige eindstand was in verband met twee later toegekende partijen. Fine 8½, Euwe 7½, Keres en Tartakower 6½, Bogoljubow en Marockzy 6, Gruenefeld Landau en Spielmann 5½, Van Doesburg 4, Becker 3, Prins 1½.

De radiorede die Krishnamurti gedurende het Sterkamp te Ommen via de Hilversumse zender zou uitspreken is niet doorgegaan, daar de radio-controlecommissie bezwaar maakte tegen verschillende passages in de rede en spreker weigerde deze te schrappen.

Uit Parijs wordt de eindstand gemeld van de Tour de France: Maes (België) winnaar, gevolgd door Magne (Frankrijk) als tweede. Wat de Nederlandse deelnemers betreft was de uitslag Albert Van Schendel 15, Middelkamp 23 en Anton Van Schendel 32.

---

werk moet verrichten, veroorloof ik me de opmerking, dat dit ook voor de wereldlijke philosophen uitermate gezond zou zijn. En dan slaat de pater zich kinderlijk-lachend hartelijk op de knie.

Zo reageert geen fanaticus! De pater vertelt mij nog enige bijzonderheden van de strenge kloosterregel.

Allen staan winter en zomer 's nachts om twee uur op. De oefeningen duren 's winters tot zeven uur en 's zomers tot acht uur 's avonds, maar dan met een uur middagrust.

De monikken doen het werk, de paters leiden de seminaristen op, bidden en zingen, maar hebben ook hun deel aan de lang niet lichte handarbeid.

Zo gaat het jaar in, jaar uit voort, in volstrekt isolement, in zo goed als volstrekt zwijgzaamheid ook.

Bidden, gewetensonderzoek, meditatie en hard werken — zie hier het merkwaardige leven van de Trappisten.

Geen contact met het leven, daar zij, gedachtig 't woord van Thomas à Kempis, „nooit onder de mensen gaan, ten einde niet als minder mens terug te komen."

Mijn zegsman is reeds zes en dertig jaar in het klooster. Hij ziet er gezond en fris uit en vertelt me, dat hij nog geen dag spijt van zijn gelofte heeft.

„Ons leven is gezond en hoe vreemd het u als wereldling ook in de oren moge klinken, wanneer u ons „harde" bestaan verneemt, toch vloei ik over van vreugde!"

Het Heikesvolk.

„Ach ja — en nu nog ons Heikesvolk", zegt de pater tenslotte. „We zouden ze haast vergeten.

Kwaad zijn we niet op ze. De voedingen gaan ook gewoon door. Ik hoop nu maar, dat zij hun rare streken zullen nalaten, want de enige aanraking ,die wij met hen hadden, was immers de liefdadigheid. En die moet niet op zo'n lastige manier „beloond" worden..."

Ik verlaat het klooster. Het ligt daar als een stuk bevroren middeleeuwen. De kwijnende zon werpt er haar laatste stralen op...

Tot zover de Volksredacteur.

Een stuk bevroren middeleeuwen zegt de man.

Maar wordt de wereld dan zoveel anders en beter?

Van haar dichtte Bilderdijk reeds in 1768:

Verkoop Uw ziel om winst, en doe u zelf tekort;
Wroet, zamel, schraap, leg op, dat ge eens de rijkste wordt!
Verdubbel 't boeltje dan; ja toen- en twintig malen!
Aan 't woekeren is geen eind, begeerte kent geen palen.

Kan datzelfde van onze tijd niet eveneens gezegd worden?

Neen het bevroren leven der middeleeuwen in onze kloosters maakt de mannen werkelijk levensblij en gelukkig.

Wat van onze moderne maatschappij niemand zal durven beweren.

De Positie der N. S. B.

Volgens mededelingen uit verschillende Nederlandse bladen van de laatste mail schijnt het met de N. S. B. niet zo florissant te gaan, als de massa betoging op een mooie Zondag bij Lunteren, waar men 40.000 mensen bij elkaar brengt, wel zou doen vermoeden.

Van uit Groningen lezen we, dat het propagandaweekblad voor het Noorden, „De Noorderstorm" reeds lang ter ziele is en de vergaderingen, waar het jaar jaar geleden nog storm liep, wegens gebrek aan belangstelling niet meer kunnen doorgaan.

Voor een politieke groep ,die vooral haar wortels geschoten heeft in de meer bezittende klasse en daarom reeds spottend wordt genoemd, de partij van de auto- en motorrijders, betekent zo'n massa-landdag niet zo heel veel.

Cijfers worden niet meer gepubliceerd en dat is voor een partij als de N.S.B. diepas aan het begin van haar werfkracht stond, een bedenkelijk teken.

Het partijorgaan Volk en Vaderland is zowel wat de omvang als deinhoud betreft, er in de laatste tijd niet op vooruit gegaan, eer het tegendeel.

Verscheen het vroeger per week met 12 pagina's, tegenwoordig komt het niet boven de 8 uit. En technische uitvoering wijst er nu juist ook niet op, dat een enigszins belangrijk bedrag voor de perspropaganda beschikbaar is. Hierdoor winnen ook de geruchten aan juistheid, dat de verkiezingspropaganda van het vorige jaar, de partij zo in de schulden gestoken heeft, dat nog steeds de uiterste zuinigheid moet worden betracht. Het is dan ook heel wat gemakkelijker op een mooie Zondag naar het landelijke Lunteren te toeren, dan geld en arbeid bijeen te brengen voor de propaganda.

In Friesland heeft de beweging nooit enige voet aan de grond kunnen krijgen en ook thans, ondanks allerlei stedetochten, is men ook daar niets verder gekomen.

Het „Limburgsch Dagblad" heeft nu dezer dagen een serie onthullingen gebracht over de catastrofale teruggang van de N.S.B. in Limburg. Ook daar hebben de financiële moeilijkheden na de verkiezingspropaganda tot allerlei strubbelingen aanleiding gegeven.

Op 4 December 1935, zo deelt het L. D. mede werd in de kringvergadering Maastricht geconstateerd, dat de financiële toestand allertreurigst was en dat geen actie meer gevoerd kon worden, alvorens de gehele schuldenlast weggewerkt was. Daarvoor is toen een plan de campagne opgezet, de blokleiders zouden iedere Maandag bijeen komen om deze plannen door te zetten. Men dacht aan een grote verloting, maar het resultaat is geen andere geweest, dan een volslagen mislukking en grote ruzie, hetgeen geleid heeft tot een groot aantal royementen. In de kringvergadering van 18 Februari moest geconstateerd worden, dat inplaats van meer, de contributies belangrijk achteruit liepen, mede tengevolge van het bedanken van een groot aantal leden.

In Maastricht 26 pCt., in Gulpen 23 pCt., in Heer 29 pCt., in Vaals 33 pCt., in Epen 22 pCt., in Simpelveld 16 pCt., enz. Alleen in de kring Maastricht.

Elders in Limburg schijnt de zaak er niet beter voor te staan. In Roermond is het kringhuis der N.S.B. opgeheven en in Venlo staat het kringhuis te huur.

Dat klinkt allemaal wel heel anders, als wat onlangs de N.S.B.-functionaris van Duyl aan de Deli-couranten mededeelde, „dat het aantal leden van de N.S.B. met 600 of 700 per week toeneemt, onder wie vele boeren en arbeiders. Hij zeide verder dat het gevolg van het bekende bisschoppelijke schrijven was geweest, dat slechts 11 van de duizenden katholieke N.S.B.-ers hadden bedankt."

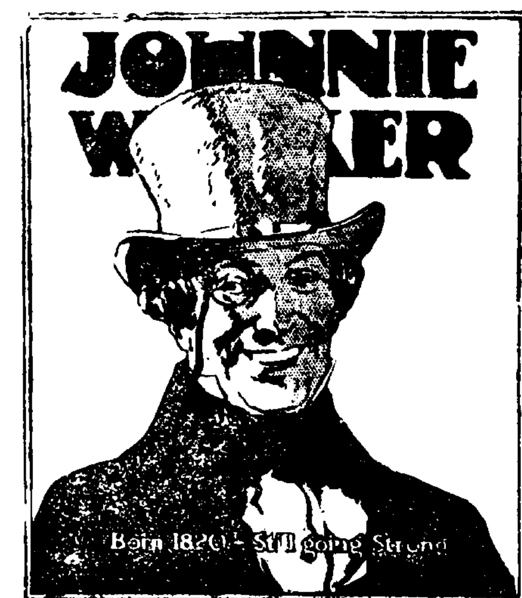
De geschiedenis herhaalt zich.

In het weekblad De Bourbon treffen wij onder bovenstaande titel een artikeltje aan van pastoor dr. G. Vrijmoed O.E.M., naar aanleiding van de officiële overdracht der gebrandschilderde ramen in het koor van de kerk op de markt te Delft. Zijn Eerw. geeft een korte beschrijving van de ramen, waarop voorstellingen voorkomen, ontleend aan de H. Schrift. Op die ramen worden o.m. uitgebeeld: de aankondiging van Christus' geboorte aan de herders, de komst der Wijzen uit het Oosten; de aanbidding van het Kind Jezus enz enz.

Na deze beschrijving volgt het artikel dan:... „Maar als men leest dat al deze godsdienstige bijbelse voorstellingen zijn aangebracht in de ramen van een protestantse kerk die oorspronkelijk eeuwen geleden diende voor de katholieke eredienst, dan vraagt men zich af, waarom men niet liever alles bij het oude en oorspronkelijke heeft gelaten, zodat men thans niet hoeft op te bouwen wat men eeuwen geleden heeft neergemokerd. Inderdaad, de geschiedenis herhaalt zich en als er nog echte Calvinistische voorvaderen begraven liggen onder het plaveisel der kerk, dan zullen ze zich heen en weer gedraaid hebben over zoveel „Rooms bijgeloof en afgoderij."

BUITENLAND.

Olympiade-Nieuws.

100 Meter hardlopen heren: 1. Jesse Owens (Am.) 10.3 sec. 2. Metcalve (V.S.) 10.4 sec. 3. G. Ossendorp (Ned.) 10.5 sec.

Voetbal: Verenigde Staten — Italië 1—0.

Noorwegen — Turkije: 11—4.

Algemeen Klassement (t/m 3 Aug.)

Ver Staten	55	pnt.
Duitsland	44¼	pnt.
Egypte	17	pnt.
Oostenrijk	11	pnt.
Japan	7½	pnt.
Zweden	5	pnt.
Nederland	4	pnt.
Polen	4	pnt.
Engeland	2	pnt.
Argentie	1	pnt.
Frankrijk	1	pnt.

P.S. Voor elke finale worden van 1 tot 6 punten gegeven.

Mussolini en de St. Pieter.

Het is bekend, dat Mussolini al heel wat grootse werken tot stand gebracht heeft ter verfraaiing van Rome.

Doch binnenkort zal begonnen worden aan het tot nu toe grootste werk van dien aard.

Het is de verbetering van de toegang tot St. Pietermaai.

Deze toegang liep tot nu toe van de Tiber naar het St. Pietersplein door 4 nauwe straatjes van een der armste, lelijkste en meest onhygiënische wijken van Rome de Borghi.

Men vindt er weliswaar ook paleizen van aanzienlijk historische en artistieke waarde en fraaie kerken, doch vlak daar tegen aan liggen allerlei bouwvallige krotten, zonder lucht en zonder licht. Wanneer men van het ruime plein, dat rond de Engelenburcht is vrijgemaakt, door de twee vochtige en donkere „loopgraven" van de Borgo Vecchio en Borgo Nuovo naar Sint Pieter gaat, krijgt men een werkelijk adembenemend gevoel.

Slechts één lichtende oase is er in deze sombere wijk, namelijk de Piazza Scossavalli, waar zich het Palazzo Torlonia verheft, een juweel van een paleis, dat door zijn harmonische architecturale vormen en door de fraaie kleur van de steen, waarvan het gebouwd is, deed vermoeden, dat het ontwerp ervan door niemand minder dan Rafael gemaakt was.

De kwestie van de Borghi is feitelijk even oud als de bouw van de basiliek van Sint Pieter. Bernini zelf immers was van mening, dat het Sint Pietersplein met zijn dubbele colonade feitelijk nog niet áf was. Hij wilde tussen de beide zuilenarmen een triomfboog bouwen en bovendien een waardige toegang van de Tiber naar het grootse plein, zoals blijkt uit de talrijke desbetreffende ontwerpen, die hij heeft nagelaten.

Uit deze ontwerpen kan men opmaken, dat de grote architect zich een wijde toegangsweg dacht, die hun, die zich naar Sint Pieter zouden bgeven, zodra zij de Tiber zouden hebben overschreden, plotseling de majestueuze basiliek met haar prachtige koepel als in een vizioen zou openbaren.

Na Bernini hebben nog tal van andere bouwmeesters zich met dit probleem bezig gehouden. O.a. bestaat er een zeer nauwkeurig ontwerp van architect Morelli uit het midden van de achttiende eeuw, dat later door Napoleon weer werd opgenomen.

Waarom, zo zal men vragen, werden deze plannen nooit verwezenlijkt? Omdat de ontwerpers ervan, te beginnen met Bernini, bang waren dat de enorme bres, die ontstaan zou door de afbraak van de z.g. „spina" (ruggegraat) zoals de huizenreeks tussen de beide Borghi genoemd wordt, het scenografisch effect van de plotseling opdoemende Sint Pieter zou vernietigen, het milieu, waarin de basiliek gelegen is, zou bederven of de historische en geestelijke eenheid van de Borghi zou schenden.

Zowel Bernini als Fontana waren dan ook van mening, dat indien de „spina" werkelijk zou worden afgebroken, er op de aldus open gekomen weg een soort scherm moest worden geplaatst, „een fraaie onderbreking", zoals zij dat uitdrukten, welke de omgeving van de grote tempel der Christenen moest afscheiden van de eigenlijke stad en waardoor het verkeer opzettelijk zou worden vertraagd, teneinde de mensen als het ware voor te bereiden op het plotselinge vizioen van de basiliek in haar overweldigende pracht en schoonheid.

Deze richtlijnen hebben intussen ook de beide architecten, die door Mussolini met de uitwerking van bovengenoemde plannen werden belast, n.l. Marcello Piacentini, lid van de Italiaanse academie en de architect Attilio Spaccarelli, in grote trekken gevolgd, om tenslotte te komen tot de oplossing, die zowel door de Heilige Vader als het hoofd der Italiaanse regering is goedgekeurd.

Beide bouwmeesters hebben namelijk voorgesteld, de drie huizenblokken van de Borghi af te breken, behalve het Palazzo Torlonia en het Palazzo dei Penitenzieri, welke tegen een elkander gelegen zijn: Verder zal als „fraaie onderbreking", welke Bernini en Fontana reeds vroegen, een zuilenhal gebouwd worden, die als het ware een symbool zal vormen van „de overgang van het kokende leven der stad naar 't mystieke Katholieke Centrum van de Wereld, ingetogenheid, die de Heilige Stoel, moet omgeven."

De gezinnen, die totdusver de krotwoningen van de Borghi bewoonden, zullen worden overgebracht naar de moderne woningen, vol licht en lucht, die onder het facistisch regiem aan de rand van de stad zijn verrezen.

Enige gebouwen, die in de „spina" zullen worden afgebroken, zoals het Palazzo dei Convertendi, zullen opnieuw worden opgebouwd langs de brede avenue, terwijl een aantal geheel nieuwe aan de majestelijke omgeving zullen worden aangepast.

Zoals men ziet, meer dan welk ander werk is deze sanering een gebeurtenis van wereldbetekenis, aangezien om zo te zeggen dagelijks uit alle delen der wereld bedevaarten naar het Graf van de Prins der Apostelen optrekken.

Wanneer alle onooglijke krotwoningen, die niet alleen een glagrant contrast vormen met het grootse aspect van het Vaticaan doch met het nieuwe Mussoliaanse Rome, zullen zijn afgebroken, wanneer de paleizen van historische en artistieke waarde getrouw weder zullen zijn opgebouwd en het verkeer in de Borghi voor goed zal zijn geregeld, zal deze wijk van Rome een nieuwe aantrekkingskracht uitoefenen op de duizenden, die Rome lief hebben en begrijpen in zijn onsterfelijke monumenten en goddelijke instellingen.

Als gij zwaar beproefd wordt, geeft de hoop niet op. De nacht gaat zwanger van de dag.

DE FILM VAN DE WEEK

Van 31 Juli tot en met 6 Augustus 1936.

A. Onderstaande films kunnen beschouwd worden als niet aanstootelijk en geschikt voor publiek vermaak.

Roxy.

Woman wanted.
Show boat.
Baby take a bow.

Cinelandia.

Murder Man.
She married her Boss
Crime and punishment.
The adventures of Frank Merrily.
O' Shaughnessy's boy.
Justice of the Range (kinderen).
I am a Spy.

Hollywood.

Way down East.
Ruggles of Red Cap.
Affaire of Susan.
In Old Kentucky.
She married her Boss.

B. Onderstaande Films bevatten gedeeltes die aanstoot kunnen geven, wegens gewaagde toespelingen, grofheden, misleidende voorstelling van zaken of gebrek aan kiesheid. Deze films worden niet positief goed- noch afgekeurd, maar zijn TOELAATBAAR VOOR GEESTELIJK VOLWASSENEN.

Een bezoek aan deze films kunnen we in 't algemeen niet aanbevelen.

Cinelandia.

Mad love.

De andere in deze lijst niet genoemde films, moeten of wel omdat ze slecht zijn, of wel omdat hier geen beoordeling over gegeven is, vermeden worden.

Aankomst en vertrek der schepen van 5—8 Augustus 1936.

SS.	Aank.	Van	Vertr.	Naar
Luna	5	N. York, P,au Prince, La Guaira	5	Aruba, Maracaibo
Presidente Gomez	5	Hamburg	—	Curaçao
Prhygia	5	Hamburg	5	Pto. Barrios
El Libertador	5	Maracaibo, Arnba	5	La Guaira
Luna	5	N. York, P.au Prince, La Guaira, P. Cabello	5	Aruba, Maracaibo
Caribia	6	Hamburg	6	Pto. Barrios
Claus Horn	-	Curaçao	6	Hamburg via Kingston
El Libertador	7	La Guaira	7	Aruba, Maracaibo
Flora	7	Maracaibo	7	P. Cabello, New York
Bennekom	7	Costa del Pac., Cristobal	7	L'pool, R'dam, A'dam, Hburg
Comedian	8	L'pool, P. Cabello	8	Cristobal.

Veertiguren-gebed in de H. Familie-kerk.
Vanaf Donderdag-avond, 6 Augustus tot Zondagavond 9 Augustus.

Donderdag 6 Augustus
7 uur: Plechtige Lof met feest-predikatie tot opening van het Veertigurengebed.

Vrijdag 7 Augustus en **Zaterdag** 8 Augustus
5 uur: eerste H. Mis.
6 uur: tweede H. Mis.
7 uur: plechtige H. Mis..
12 uur: algemeene aanbidding
3 uur: aanbidding der kinderen.
7 uur: plechtig Lof

Zondag 9 Augustus
4 uur: eerste H. Mis met algemeene H. Communie der vrouwen.
5 uur: tweede H. Mis met algemeene H. Communie der mannen.
7 uur: de kindermis met algemeene H. Communie der kinderen.
9 uur: plechtige Hoogmis.
12 uur: Algemeene aanbidding.
3 uur: aanbidding der kinderen.
half 7: Pontificaal Lof met processie.

N. B. Zaterdag den geheelen dag gelegenheid om te biechten.

SPORT-RUBRIEK

Officiële Mededelingen
VAN
"De Curaçaose Voetbalbond."

COMPETITIE-STAND.

A-klasse:	Gesp.	Gew.	Gelijk	Verl.	Doelpunten voor	tegen	Punten	Gem.
Jong Holland	3	3	0	0	7	1	6	2.—
R.C.C.	3	2	1	0	4	2	5	1.66
Asiento	2	1	0	1	3	1	2	1.—
Volharding	2	1	0	1	4	3	2	1.—
S.U.B.T.	3	1	1	1	3	3	3	1.—
Transvaal	4	0	3	1	3	4	3	0.75
Scherpenheuvel	3	0	1	2	1	5	1	0.33
Hercules	2	0	0	2	0	6	0	0.00
B-klasse:								
S.U.B.T. 2	5	5	0	0	24	1	10	2.—
Atletico	4	4	0	0	5	1	8	2.—
P.S.V.	3	3	0	0	7	3	6	2.—
Jong Holland 2	1	1	0	0	2	0	2	2.—
Be Quick	5	2	1	2	8	5	5	1.—
Scherpenheuvel 2	4	2	0	2	7	8	4	1.—
Feyenoord	2	1	0	1	6	3	2	1,—
Asiento 2 **	3	2	0	1	10	12	2	0.66
Volharding 2 *	3	0	1	2	6	8	0	0.00
D.D.V.O.	4	0	0	4	1	9	0	0.00
R.C.C. 2	2	0	0	2	0	6	0	0.00
Hercules 2	3	0	0	3	0	12	0	0.00
Transvaal 2	3	0	0	3	1	14	0	0.00

*) 2 winstpunten in mindering wegens het niet opkomen in de wedstrijd tegen Jong Holland 2.

De vereniging Volharding is beboet met ƒ 1.— wegens overteding van artikel 32 punt 3 onder a en en met ƒ 0.50 voor het spelen zonder grensrechter.

**) 2 winstpunten in mindering wegens het niet opkomen in de wedstrijd tegen Jong Holland 2.

Alle inlichtingen, opgaven, e.d. worden gaarne verstrekt door den 1sten Secretaris-competitieleider, de heer H. A. Dennert, Breedestraat 181, telefoon 640.

ELFTALOPGAVEN OVER DE MAAND AUGUSTUS 1936.

Asiento I. D. de Jong, A. van Noort, W. Lambij, J. P. Spruit, A. de Wolf, J. Boon, L. Opschoor, C. J. E. Bloemendaal, K. Roggeveen, I. P. de Vooys, L. de Jong.

Asiento II. J. Teunissen, H. P. M. v. d. Eem, D. Monfils, A. Kooyman, J. F. Hansen, H. Z. Rigaud, J. de Boer, M. S. Slockers, J. Smids, F. J. Mans, J. L. J. Vermeulen.

Atletico I. L. Thomas, H. Schoop, M. Martis, C. Pieters, A. Verzeisen, C. de Mey, B. Kraas, J. M. Slijger, P. Scorea, C. C. Scorea, E. A. Martina.

Be Quick I. E. Weijman, J. Thodé, S. Hooy, F. Pietersz, J. Conquet, E. Rosina, Th. Arion, M. Specht, M. Pietersz, A. E. Janga, J. S. Steckman.

D.D.V.O. I. H. E. Goilo, A. E. Leito, E. E. de Lannoy, C. Laurens, R. Scorrea, A. Thodé, A Scharbay, V. Francisco, H. M. Goilo, L. Schoop, M. Damasco.

Feyenoord I. J. Martina C. Arion, J. Rodriguez, I. de Windt, Ch. Hoevers, A. Paulina, J. S. Martines, M. Davelaar, F. Jansen, B. Steenmijn, J. Garancisca.

Hercules I. J. Pinedo, H. Weber, E. Atalida, L. Laurens, A. IJs, R. Danchi, F. de Jongh, E. Laken, P. Faneyten, G. Curiel, S. Crispo.

Hercules II. A. Merkies, J. Haseth, S. Sillië, I. Nieuw, O. Hoelen, A. Franka, M. Meulens, M. Laken, E. Minguel, E. Romano, R. Jansen.

Jong Holland I. J. Scorrea, O. Troeman, M. v.d. Gen, W. Leers, A. Sentiago, E. Leonora, J. Leonora, R. Maduro, J. Ramirez, R. Michel, H. Leers.

Jong Holland II. F. Brion, A. Kraneveldt, P. A. Da Costa Gomez, O. Bernabela, O. Zalm, R. Susana, P. C. Jansen, H. La Cruz, J. Gruning, J. M. Martina, W. Marugg.

P.S.V. I. en II. Ongewijzigd.

R.C.C. I. E. Vos, I. Bouwman, J. Hollander, J. v. Utrecht, G. Rosario, H. Gorsira, I. Vos, V. Naar, A. Z. Veeris, J. Suarez, J. M. Schotborgh.

R.C.C. II. F. Rib, J. Ponce, M. G. Bouwman, C. Perret Jr. C. I. Royer, R. de Windt, C. Chirino, Ch. de Jongh, R. Nahr, A. Adames, M. Jacob.

S.U.B.T. I. A. A. C. Rafaela, A. J. Maduro, J. Pieters, R. B. Wilsoe, J. Jacob, J. Cecilia, J. Davelaar, E. Evertsz, C. Bosch, J. Christiaan.

S.U.B.T. II. Ch. Salcedo, H. A. Maduro, L. Jandroep, H. T. Bakhuis, W. Abad, Abad, A. Pietersz, E. Coffiel, E. Quirindongo, S. Scharbay, M. de Castro, J. van Aanholt.

Scherpenheuvel I. Th. Newton, J. Martes, J. P. Coffie, J. Valks, B. Isenia, C. Servani, J. Coffie, A. Thodé, C. Becker, D. Conception, E. Lucas.

Scherpenheuvel II. A. Sider, P. Laurens, S. Catalina, V. Leonard, L. Servani, W. Croes, O. Seferina, M. Paulina, V. Wedervoort, L. Elisabeth.

Transvaal I. J. Lobbrecht, H. van Trikt, A. de Koop, R. Wong-Loi-Sing, M. Nahar, W. Mau-Asam, H. Dalnoot, H. Dalnoot, E. Tjon-Akiet, A. Naaldijk, J. Eiloof, J. Lobbrecht.

Transvaal II. L. Faverey, H. Nevel, A. Putto, F. Nijman, H. Kohinor, C. Jones, H. Engelbrecht, C. Jurrjens, A. v.d. Schoor, H. Jurrjens, J. Dijkstra.

Volharding I. en II. Ongewijzigd.

Als voorbereiding op de komende knock-out-wedstrijden om de Wilhelminabeker zullen „R.C.C." en „S.U.B.T." hedenmiddag om 5.10 p.m. op het sportterrein Mundo Nobo haar krachten meten.

De proef-elftallen zijn als volgt samengesteld:

S.U.B.T.

Raphaela
H. Maduro — Pieters
Jandroep — Jacob — Cecilia
Scharbay — M. de Castro — Bosch — Evertsz — Christian

O

Schotborgh — Suarez — Veeris — Naar — I. Vos.
De Windt — Rosario — v. Uytrecht
Hollander — Bouwman
Vos

R.C.C.

Jong Holland I — Scherpenheuvel I
0 — 1

Onder de strakke leiding van de heer Helfrink vond Zondag l.l. voor de tweede maal dit jaar het treffen plaats tussen de Senior en de Benjamin der eersteklassers, respectievelijk kampioen der A- en B-klasse 1935.

We wisten uit de eerste wedstrijd zo ongeveer de krachtsverhouding, en meenden dus met 'n gerust hart 'n nederlaag voor Sch. te mogen voorspellen. Temeer, daar Sch. verscheen met 'n tweetal invallers, waarvan er eentje onder de lat plaats nam.

Eens te meer is weer gebleken, dat „beschouwingen vooraf" 't nog wel eens mis kunnen hebben. Het vreemde van 't geval is echter, dat de verliezende club driekwart van de wedstrijd in handen heeft gehad. Tientallen aanvallen, de een als vinniger dan de andere, volgden elkaar, met de regelmaat van 'n klok, op. Technisch was alles keurig in orde, alles sloot als 'n bus; ja, 't sloot allemaal te mooi! Men dreef de aanval te ver door. Reeds na 'n kwartier spelen, had J.H. moeten begrijpen, dat dit korte spel tegen deze zwoegende achterhoede, die kost wat kost besloten was de rust met 'n blanke stand in te gaan, niet productief kón zijn. Daar lag de fout van de dag. Bij Sch. lag de zwakke plek opnieuw deze club lag de zwakke plek opnieuw in de middellinie, die haar verdedigende taak weer uitstekende verstond, de voedende taak echter uit het oog verloor. De voorhoede leek ons tevens niet zo vinnig in haar aanvallen als enkele weken geleden vóór de rust.

Over de wedstrijd zelf het volgende: Voor de rust was 't één voortdurende druk op 't Scherpenheuveldoel. Maar 't korte spel van J.H. deed de aanval telkens stranden op de furieuze Sch.-achterhoede, waarin de invaller-keeper op rustige wijze elk schijn van succes de kop indrukte.

De sporadische aanvallen van Sch. waren wel wat slapjes op touw gezet, zodat ook daar succes uitbleef en de rust inging met 0—0 .

Na de pauze herhaalde zich zowat hetzelfde spelletje. Wel weet Sch. zich na 'n minuut of tien wat los te werken, maar gevaarlijk worden ze niet! Het gaat er intussen op lijken of men van beide zijden succes wil forceren, door de lichamelijke kracht wat te veel in de schaal te werpen, maar Helfrink houdt de touwtjes kort.

Na 'n kwartier spelen mist J-H. dan de kans van de dag. Voor open doel staande, weet men niet beter te doen dan te treuzelen. Het te korte spel wreekte zich hier zeer duidelijk. Eén tipje was genoeg geweest.

Weer komt J-H. terug, en weer. Om eindelijk... de bal in 't eigen net te zien verdwijnen. Zowat heel J-H. bestormt n.l. 't Sch.-doel; alleen Van der Gen blijft op 't midden van 't veld achter. De aanval wordt echter afgeslagen en omgezet in 'n vliegensvlugge tegenaanval. Een snelle ren van de rechtsbinnen van Sch., 'n juiste voorzet, precies buiten 't bereik van de keeper en met 'n keurige kopbal plaatst de l-buiten de bal in 't J.-H.-doel. 1—0 voor Scherpenheuvel.

De laatste minuten zet J-H. nog alles op alles, maar 't mocht niet baten; Sch. was op haar hoede. En zo kwam 't einde met 'n nederlaag voor de club, die van de honderd opgelegde kansen er niet één wist te benutten; en met 'n overwinning voor de club, die practisch gesproken slechts één kans kreeg, maar er dan ook als de kippen bij was om die kans op de kop te tikken. Wat wel 'n gelukwens kan lijden .

Wij menen er echter goed aan te doen hier voor Sch. de raad aan toe te voegen, niet al te sterk op deze overwinning te bouwen voor de toekomst. Laten zij wel bedenken, dat per slot van rekening 't de sterkste elftal hier verloren heeft. Men zou anders later voor niet zo heel aangename verrassingen kunnen komen staan.

Na afloop werden de herinneringsmedaljes uitgereikt. Zowel Jong-Holland, als Scherpenheuvel en Hercules Jr. mochten enkele waarderende woorden in ontvangst nemen van de Voorzitter van de C.V.B. We hopen dat vooral het toespraakje tot en over de Juniores goed in de oren geknoopt is, en dat elke vereniging de nodige aandacht zal (gaan) wijden aan deze jeugdige spelers.

Zoals de Voorzitter opmerkte zijn de Juniores van nu, de spelers van straks, waarop de C.V.B. in 't algemeen en elke club voor zichzelf zal moeten bouwen.

Ook de pers kreeg 'n pluimje, waarvoor onze dank. Rest ons nog te vermelden dat het dochtertje van Dr. Desertine de medaljes uitreikte.

DE NETTEN WORDEN HERSTELD. In de warme zonneschijn van de namiddag zit de oude visser zijn netten klaar te maken voor de komende vangst.

GEMENGD NIEUWS

EEN FALEN VAN SCOTLAND YARD.

De bende van „Peter the Painter".

Het is niet zo vaak voorgekomen in de annalen der criminaliteiten dat Scotland Yard, 's werelds beroemdste politiecorps, het onderspit moest delven in haar strijd tegen de misdaad en in scherpzinnigheid tekort bleek te schieten tegenover haar vijanden. Nog zeldzamer is het feit, dat de Yard, eenmaal haar tegenstander gevonden hebbend en vrijwel gevangen, deze zich op het allerlaatste ogenblik nog zag ontsnappen.

Het geval van „Peter the Painter", hetwelk zich 25 jaar geleden te Londen afspeelde, vormde niet alleen een dergelijk falen van de beroemde Yard, maar was tegelijk de onmiddellijke aanleiding tot het behoorlijk doen bewapenen van de Londense politie-agenten en als gevolg daarvan weer van de dienaren van de Heilige Hermandad over de rest van de wereld.

Het gebeurde in Londen in de maand December van het jaar 1910, dat op een stormachtige nacht de aandacht van een surveillerende politie-agent werd getrokken door een licht, maar aanhoudend en regelmatig geklop, dat vanuit een leegstaand huis scheen te komen. Waar dit geklop den agent verdacht voorkwam, vooral omdat zich naast het leegstaand perceel een juwelierswinkel bevond, waarschuwde hij een paar collega's en weldra stelde een viertal dienaren der Londense politie een onderzoek in.

Het duurde niet lang of de politiemannen drongen het leegstaande huis binnen en, met hun gummistokken in de hand (in die dagen beschikte de politie over geen andere wapens), zochten zij naar de oorzaak van het ondergronds geklop, weinig vermoedend dat zij hier te doen hadden met een der beruchtste misdadigersbenden uit die tijd.

In die dagen toch werd Londen geterroriseerd door een internationale dievenbende, welke voornamelijk bestond uit Letten, afkomstig uit Baltisch Rusland, onder leiding van een anarchist, bekend onder de naam van „Peter the Painter". Deze bende had reeds een gehele serie van de brutaalste inbraken op haar geweten en Scotland Yard deed dan ook reeds enige tijd haar best om de bende van „Peter the Painter" op het spoor te komen.

Toen onze vier politieagenten afdaalden naar de kelder van het huis, was daar niemand minder dan „Peter Painter" met zijn bende bezig zich een doorgang te graven naar de belendende juwelierswinkel. Bij de komst der agenten openden de boeven 't vuur op hen uit verscheidene automatische revolvers, waartegenover de politie, bewapend als zij slechts was met gummistokken, volkomen weerloos stond. Nauwelijks een paar minuten nadat de agenten het huis waren binnengedrongen waren zij reeds alle vier gedood.

Pas de volgende morgen in de vroegte werd deze viervoudige moord ontdekt en het behoeft uiteraard niet te worden betoogd, dat de verontwaardiging en afschuw algemeen waren. De gehele politiemacht werd thans geconcentreerd en het gehele raderwerk van Scotland Yard werd in werking gesteld om de boeven op het spoor te komen.

De dood van de vier politiemannen, gevallen bij de uitoefening van hun plicht, was echter niet geheel voor niets geweest. De plechtige dienst, welke op Staatskosten voor hen in de St. Pauls werd gehouden, kon hen niet aan hun verwanten teruggeven. Maar waar hun dood de onmiddellijke aanleiding vormde tot het doen uitrusten der Londense politie met de modernste automatische revolvers nog vóór de maand December ten einde was, werd hierdoor wel een voor den politie-agent aanmerkelijk grotere veiligheid verkregen.

Intussen had Scotland Yard enige leiddraad bij haar speurderswerk door het feit dat zij met vreemdelingen had te doen, mensen, die weliswaar vrij behoorlijk de Engelse taal machtig waren, maar wier accent en wijze van spreken maar al te zeer den vreemdeling verrieden. In die dagen was het reeds voldoende vreemdeling te zijn in Londen om van de bijzondere belangstelling van de Yard verzekerd te kunnen zijn!

Inderdaad mocht het, nauwelijks veertien dagen later, Scotland Yard gelukken om, dank zij de hulp van een kelnerin, de schuilplaats van „Peter the Painter" en zijn bende te ontdekken.

Toen men deze eenmaal wist, wachtte men eenvoudig totdat de heren „thuis" waren, waarna men tot hunne arrestatie meende te kunnen overgaan. Deze verliep echter niet zo vlot als men zich had voorgesteld.

De misdadigers bleken te bewonen een huis in de Sidney-street No. 100 en het was daar dat in de vroege morgen van de 3de Januari 1911 een inspecteur van Scotland Yard in naam der wet toegang eiste, terwijl niet minder dan een 20-tal agenten en nog enige leden van de Yard in politiek (allen thans behoorlijk gewapend) het huis omsingeld hielden. Waar de bewoners van genoemd perceel er echter blijkbaar weinig voor gevoelden zelf de deur voor de politie te openen, trachtte deze haar te forceren. Maar juist toen men hiermede een aanvang maakte werd de politie vanuit verschillende ramen plotseling beschoten.

De politiemannen konden niet beter doen — gezien de ongunstige positie waarin zij zich bevonden — dan ijlings naar alle richtingen weg te vluchten en daarna, dekking zoekend achter alles wat maar dekking bood, de schoten der bandieten zo goed mogelijk te beantwoorden. Onmiddellijk werd echter om versterking getelefoneerd en deze, bestaande niet alleen uit politie-agenten maar ook uit soldaten, verscheen met bekwame spoed op het terrein van de strijd.

De gehele Sydney-street werd daarop afgezet en op alle verdiepingen van de huizen gelegen tegenover het perceel No. 100 worden soldaten en politiemannen met geweren opgesteld.

Het was tien uur in de morgen en wat Londen tot op dat ogenblik nog nimmer had aanschouwd, beleefde het thans: een geregeld vuurgevecht ontbrandde midden in de stad. De boeven vuurden naar alle richtingen en onderhielden zodoende een heftig vuur op de politie. Een soldaat en een politie-agent waren reeds gedood en verschillenden waren gewond. Intussen was de order gekomen de boeven tot iedere prijs, dood of levend in handen te krijgen en men overlegde of het niet het beste zou zijn om maar eenvoudig tot de aanval over te gaan, het huis te bestormen en de misdadigers desnoods met opoffering van enige mensenlevens, te overmeesteren.

Aan dit overleg kwam echter plotseling een einde, toen bleek dat de bovenste verdieping van het huis begon te branden, vermoedelijk in brand geschoten, naar men aannam.

Het kon natuurlijk niet anders of, naar mate de brand voortwoedde, de belegerden gedwongen zouden worden voor vuur en rook de vlucht te nemen en 't huis te verlaten. Inderdaad werd dan ook na enige tijd, naar mate de brand feller om zich heen greep, het schieten minder om daarna geheel op te houden. De lopen van een paar honderd geweren en revolvers richtten zich op de deur, die zo dadelijk moest openen om „Peter the Painter" met zijn bende door te laten.

Om de paniek zo mogelijk nog te verhogen, verscheen thans onder luid gebel de brandweer op het terrein van de strijd, onder leiding van een koppigen brandmeester. Deze laatste toch wilde tot iedere prijs, gelijk zijn orders luidden, de brand blussen, doch werd daarin door de aanwezige militaire en politie-autoriteiten verhinderd. Ongetwijfeld viel niet te ontkennen dat door de thans steeds sneller om zich heen grijpende vlammen de bewoners uit de belendende percelen, die zich in verband met het gevecht noch voor de ramen noch buiten de deuren mochten begeven, in een gevaarlijke situatie geraakten. Daarom werd enige politiemannen opgedragen de bewoners van die percelen aán te zeggen onmiddellijk hun woningen te verlaten, hetgeen geschiedde.

Intussen was de spanning ten top gestegen. Het vuren had thans geheel opgehouden en de brand in het belegerde huis woedde door. De hitte werd ondraaglijk; de ruiten aan de overzijde der straat sprongen stuk door de grote hitte en het was werkelijk ongelofelijk zolang de boeven het in het reeds voor meer dan de helft verbrande huis wisten uit te houden; reeds kronkelde de rook door de brievenbus naar buiten...

Toen, en daardoor alle ogen tot zich trekkend, waagde een inspecteur van Scotland Yard zich vóór de deur van het belegerde huis. Met een plotselinge beweging trapte hij de deur in om daarna snel opzij te springen. Er geschiedde echter niets. Daarop werd het bevel gegeven de woning „te nemen" en drongen soldaten en politie het huis binnen om... dit geheel verlaten te vinden. Van „Peter the Painter" en zijn bendeleden was geen spoor meer te ontdekken en werd ook nimmer meer iets vernomen. Slechts werd op één der verdiepingen het geheel verkoolde lichaam van een man gevonden, die, gelijk de schouwing uitwees, door een kogel moest zijn gedood.

Het was ongetwijfeld een bittere ontgoocheling voor de Yard enige dagen later te moeten ervaren, dat zijzelf „Peter the Painter" had helpen ontsnappen! Het bleek toch dat de bende met weergaloze brutaliteit en list was te werk gegaan. Onmiddellijk bij de aanvang van het vuurgevecht toch waren zij begonnen vanuit de kelder een verbinding te graven naar de kelder van het belendende perceel.

Toen deze verbinding vrijwel was tot stand gekomen, had men de bovenste verdieping van het huis in brand gestoken en verder was de zaak heel eenvoudig. Op verzoek van de politie zelve wandelden de bendeleden enige ogenblikken na de oorspronkelijke bewoners van het belendende perceel, behoorlijk vermomd, op hun beurt naar buiten...

Een niet alledaags geval.

New York (K.W.P.) 6 Juni 1936.

Voor het eerst in de geschiedenis is een kloosterzuster ingeschreven bij de balie van het Hoogste Gerechtshof in de Verenigde Staten. Het is Zuster Anna Joachim van de Zusters Dominicanessen, die hun moederhuis hebben te Adrian (Michigan). Voordat deze religieuse in het klooster trad, was zij vijf werkzaam geweest op een advocatenkantoor, zij had 11 bekers gewonnen bij tenniswedstrijden, en zij bezat een eigen vliegtuig, dat zij zelf bestuurde. Thans heeft zij Washington verlaten om les te gaan geven aan het St. Jozef-college te Adrian. Zij is bijzonder onderlegd in de Staatsinrichting der Verenigde Staten, en is nog onlangs teruggekeerd van een driejarige studiereis naar Europa, waar zij „Magna cum laude" de doctorstitel heeft behaald.

Zuster Anna Joachim promoveerde aan de rechtskundige faculteit van de Universiteit te Detroit; in hetzelfde jaar werd zij toegelaten tot de balie van de rechtbank te Michigan. In 1924 behaalde zij de meestertitel in de rechten, en in 1933 promoveerde zij tot doctor in de Staatswetenschappen.

Voordat zij naar Europa ging, was zij lid van de faculteitsraad van de Universiteit van Detroit en Groot Kanselier van de rechtskundige Vereniging Kappa Beta Pi.

De stad der 100.000 chauffeurs.

De statistiek van New York, die op 31 Dec. 1935 afgesloten en onlangs gepubliceerd werd, toont buitengewoon interessante getallen.

De totale bevolking bedraagt 7.600.000 inwoners, waarvan ongeveer een derde, 2.300.000 emigranten zijn. Zonderling genoeg, was het slechts bij de helft mogelijk, hun confessie vast te stellen: er waren 1.734.000 Katholieken, 1.765.000 Joden en 141.000 Protestanten. Wat de andere millioenen betreft, hierover bewaart de statistiek het stilzwijgen.

In verband hiermede, valt verder op, dat de Joden 1000 synagogen, de Katholieken slechts 430 kerken hebben. De verdeling over de verschillende beroepen geeft de volgende getallen: 106.000 chauffeurs, 42.000 kleermakers, 32.480 kappers, 55.000 kellners en 20.000 liftboys, 300.000 personen zijn in kantoren werkzaam. Een vrij beroep hebben in New York 21000 musici, 16000 tooneelspelers en 9000 auteurs.

